

Јуни 1938.

– Ангелина! Ангелина, долази овамо! – чује се кроз грају у школском дворишту крагујевачке Женске гимназије позив њених другарица.

Приведена је крају свечана додела диплома о завршеној средњој школи. Срећне матуранткиње, раздрагане и веселе, трче једна другој у загрљај. Грљења, пољупци, честитања. Окупила се и родбина, пријатељи, познаници и комшије. У атмосфери општа радост. Гини срце хоће да искочи из груди, удише ваздух пуним плућима, у очима јој сузе радоснице. Увојци њене дуге црне косе су се разлетели на топлом налету поветарца, зеленкастоплаве очи су искриле веселим пламом, а пуне усне развучене у срећан осмех. Остварио јој се осмогодишњи сан, исплатио се сав труд који је уложила. На скупој белој хартији исписано је калиграфским рукописом сведочанство о дипломирању, њен пасош за будућа остварења у животу. Прилази другарицама, Радмили, Весни и Зорици. Њих четири су биле нераздвојне током свих година школовања. Сличне по васпитању и нарави, јаке воље и амбиције, стабилне и поуздане, брзо су се препознале у маси ученица и зближиле током учења. Све четири су биле из добродостојних кућа са традиционалним васпитањем.

– Ангелина, стално нам негде бежиш, скраси се на једном месту! – говори јој Радмила.

– Како да се скрасим када је ово данас лудница! – одговара насмејана Гина. Одједном јој се у руци створио букет црвених ружа.

– Честитам, Ангелина! – пред њом је стајао насмејан и ведар Вукашин. Висок и стамен, смеђе локнасте косе, кестењастих очију, одвајао се од околине и упадао у очи својим изгледом. Био је Гинин момак већ годину дана. Љубав су крили од родитеља и знатижељника, бар док Гина не заврши школу. Нежно га је погледала и док су се грлили крајичком ока угледала је родитеље. Брзо се ослободила Вукашина:

– Хвала ти, срце си! А сада морам да се поздравим са родитељима.

Весело се пробила кроз масу света и пришла оцу и мајци.

– Нека ти ја са срећом, ћерко, честитам! – одјекивао је очев глас.

– Злато мајчино, тако сам радосна и поносна на тебе! – узвикнула је мајка и загрлила је.

Држала је оба родитеља за руке и осећала велику захвалност за све што раде за њу. Отац Живадин је био угледни трговац, власник трговачке радње са опремом за пољопривреду, а мајка Негослава васпитачица у једној предшколској установи.

– Нећемо те много задржавати, дај нам диплому да је код куће добро погледамо, а сада иди са другарицама да се провеселите на ваш младалачки начин – прошапутала јој је мајка.

Узели су диплому и пошли кући. У међувремену су се и Радмила, Весна и Зорица поздрављале са својим најближима, тако да је остала насамо са Вукашином. Топло су се гледали и држали за руке.

– Љубави, чекам те вечерас на старом месту – прозборио је Вукашин, пустио јој руке и полако се окренуо.

– Зорице, цело ти је лице од кармина, тетке су те баш изљубиле! А ти, Радмила, добро ниси ишчашила рамена од силних загрљаја са браћом! Весна је од сестара добила њихов ручни рад за поклон! – грмела је Гина када су се поново окупиле. Загрљене, гледале су се радосним очима.

– Хајдемо на колаче и лимунаду, ја частим! – узвикнула је сва усхићена.

Јунско сунце се веселило заједно са генерацијом свршених гимназијалки и улепшавало њихове наде да ће им будућност бити срећна и пружити им све оно што очекују од ње. Ведар дан се надметао са лепотом младости, у заносном мирису липа и кестенова, у лепоти живљења која се смешила.

*

У раном детињству Ангелина је била умиљато и весело дете. Одрастала је у складном браку својих родитеља који су је обасипали љубављу. У таквој хармонији лепих односа формиране су њене главне карактеристике: радозналост за ствари које су је окруживале, жеља да упозна појаве и људе, способност да искаже своје емоције и миран, толерантан карактер. Једна мала крпена лутка и плишани меда су јој биле омиљене играчке које је свуда носила. Волела је децу из комшилука и уживала у разноврсним играма са њима. Мајка васпитачица стручно је усмеравала њен психо-физички развој, ненаметљиво и стрпљиво. Научила ју је да воли књиге, да их држи у рукама, прелистава, гледа слике и постепено да учи слова и читање. Још у том

узросту волела је да стоји пред великим огледалом у салону, да се врти испред њега и загледа своју гардеробу. Родитељи су је награђивали за сваки урађени задатак који би јој постављали. Од родбине највише је волела ујака због веселе нарави и бомбона које јој је редовно доносио. Својим снажним рукама је дизао у ваздух и вртео певајући:

– Лепотица Гина, много нам је фина!

Током школовања Ангелина је испољавала изузетан таленат за музику и језике. Њен апсолутни слух и ретка музикалност примећене су још у основној школи. Негославина пријатељица, наставница у музичкој школи, сугерисала је да детету купе клавир и да је упишу у школу. Живадин се мало нећкао и говорио како жели да се Гина бави неким уноснијим послом, који доноси више новца, али Негославина упорност и свакодневне молбе и плач ћерке мезимице откравиле су његову негацију и он пристаде. После неколико консултација са стручним лицима одлучили су да наруче из Немачке клавир марке *Steinway&Sons* немачко-америчке производње, познат по високом квалитету. Његова квалитетна израда, звучне карактеристике и поузданост су допринели да буде у врху популарности тадашњег музичког света. Живадин је морао да издвоји скоро годишњу просечну плату једног државног службеника да би га платио. То је одјекнуло у Крагујевцу као прворазредна вест јер је мало домова имало тако цењени и скуп инструмент као што је клавир. Ноћ пред долазак клавира из иностранства, Гина није могла ока да склопи од узбуђења и радости. Превртала се у кревету и мало-мало устајала и померивши завесу гледала кроз прозор. Месечев срп јој се смешио са неба. Негде око поднева јака кола са воловском запрегом